

er den, at Beviserne i det ene Tilfælde hvile paa individuelt bestemte, i det andet Tilfælde paa generelt bestemte. Det er denne Forskel, det bliver den kongelige Anordnings Sag at tage Hensyn til.

Jeg skal hermed slutte Omtalen af Vædringsforslagene og anbefale dem til det høje Ting.

Justitsministeren (Melleman): Udenfor de af Udvalget stillede Vædringsforslag, i hvilke jeg er enig, har jeg tilladt mig at stille et Par Vædrings- og Underædringsforslag til Lovforslaget, saaledes som det foreligger fra 2den Behandling. Jeg skal kort omtale disse Vædringsforslag, der, som man vil se, vistnok alle kunne siges at være af redaktionel Betydning. Vædringsforslaget under Nr. 1 er kun en sproglig Rettelse; det forekommer mig naturligere at bytte disse to Punktummer om, saaledes at den almindelige Sætning om, at ethvert af Beviserne kan lyde paa en bestemt Person eller paa Izhandehaveren, kommer bagefter. Det er naturligvis et meget ubetydeligt Spørgsmaal, om man vil det eller ikke. — Til § 3 har jeg tilladt mig at stille et lille Vædringsforslag om, at denne Henviisning til § 5, 2det Stykke, gaar ud paa det Sted, hvor den staar, og sættes hen bagefter Ordet „Gyldighed“, idet det nemlig derved springer klarere frem, hvad der jo er Meningen med Bestemmelsen, nemlig at denne Prøvelse af Endossementets Gyldighed, som skal kunne foretages, kun er rent formel, kun en Prøvelse af, at der ligger en udvortes, en sammenhængende Kæffe af Endossementer, saaledes som det fremgaar at være Meningen af § 5, 2det Stykke, og derimod ikke nogen reel Prøvelse af Endossementets Gyldighed. — Vædringsforslag under Nr. 3 til § 4 gaar kun ud paa at sammendrage 1ste og 2det Stykke, saaledes at 2det Stykke i Stedet for at blive et Stykke for sig selv bliver et Punktum i Slutningen af 1ste Stykke; det forekommer mig, at Forbindelsen er saa nær mellem disse to Stykker, og at det 2det Stykke fremtræder som en Slags Modsetning eller Modifikation til det 1ste Stykke, hvilket vil blive lidt tydeligere, naar man slaar dem sammen i eet Stykke. — Vædringsforslag Nr. 4 til § 10 er kun begrundet i, at man ellers i Lovforslaget bruger Ordet „enslydende“. Derfor synes jeg, at man ogsaa skulde bruge det i § 10 og i fte „ligelydende“. — Vædringsforslag Nr. 5 er kun stillet under Forudsetning af, at Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 7 vedtages. Hvis det nemlig vedtages saaledes, at der skal

indstudies disse Ord: „eller at Izhdehaveren ikke har Bopæl eller Forretningslokale i Kjøbenhavn“, i § 8, forekommer det mig, at det er en naturlig Følge deraf, at disse Ord ogsaa bør indstudies i § 10.

De Underædringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, referere sig begge til den ny Paragraf, som er foreslaaet af Udvalget. Det første er, som de Herrer se, rent sprogligt. Det andet er i Grunden heller ikke andet end en Redaktionsædring, som jeg tror, er hensigtsmæssig, idet det nemlig er Meningen med mit Vædringsforslag at gøre det tydeligt, at den kongelige Anordning ikke alene skal give Regler om Bevisernes Forskel i Henseende til Værenes Betegnelsesmaade — thi det er jo aabenbart, at det kan man ikke indskrænke sig til — men at den ogsaa skal give Regler om de hderligere Forskelligheder. Det forekommer mig, at det vil tydeligt fremga, og at al Tvivl i saa Henseende vil udelukkes, naar man i Stedet for disse Ord: „Forskellen mellem de her nævnte og de i de foregaaende Paragraffer omhandlede Beviser i Henseende til Værenes Betegnelsesmaade“, vil sætte: de Væmpelser, som følge af „Bevisernes ovennævnte Ejsdommelighed“, nemlig at de alene lyde paa en vis Mængde Værer, der er betegnet ved Art og Bestaffenhed. Det er jo nemlig ikke saa meget i Værenes Betegnelsesmaade, at Forskellen kommer til at ligge, thi i den Henseende kunne disse Beviser i Grunden tænkes at blive temmelig enslydende. Det maa vel erindres, at naar der i § 2 forlanges, at Værerne skulle betegnes ved et Mærke, er det jo ikke altid muligt at anbringe et saadant paa dem. Der er visse Værer, som ikke kunde mærkes, som f. Eks. Korn, for saa vidt som det ikke er i Sæk, men styrtes ud paa et Loft, og noget lignende kan maaste ogsaa gælde Kul og andre saadanne Ting. Udvores kan altsaa et Oplagsbevis for Værer, der skulle være individualiserede, ogsaa nok komme til at lyde saaledes, at der egentlig ikke angives i det noget Mærke paa Værene. Men Hovedsagen er, at Beviset ved generelle Værer maa tilkendegive ved sit Indhold, at det ikke er Meningen, at det er et egentligt Depositum af Genstanden, som skal holdes individualiseret, noget, som jo maa udtrykkes ved Bevisets øvrige Indhold. Det, som saa Anordningen maa have Lov at inddrage under sit Omraade, er jo, som den ærede Ordfører bemærkede, de videre Konsekvenser, som følge af denne Tanke, og som jo, som bemærket, blandt andet vil vise sig deri, at § 4 ikke kan blive anvendelig paa den Slags Beviser, som vi maaste med eet Ord kunne